

Andrew Johnson er født d. 29. Decr. 1808 i Raleigh i Nord-Carolina. Da han var fire Aar gammel, mistede han sin Fader, som omkom, da han søgte at frelse en Ven fra at drukne. I sit tiende Aar blev han sat i Lære hos en Skræder i sin Fødeby, og hos ham arbejdede han i syv Aar. Ligesom Lincoln har han aldrig besøgt nogen Skole, da hans Moder ikke havde Naad til at udrede de dermed forbundne Udgifter. Men medens han lærte sit Haandværk, besluttede han selv at virke for sin Opdragelse. Hans Lyst til at lære at læse blev vaft ved en Omstændighed, der nok fortjener at omtales. En Mand i Raleigh plejede undertiden at komme ind i Skræderens Boutique og læse høit for Oven-dene og Drengene. En af hans Yndlingsbøger var et Bind Taler af berømte engelske Statsmænd, og Johnsons første ærgjerrige Stræben gik ud paa selv at kunne læse Chatams, Burkes, Sheridans og Pitts Taler. Hans Lærelyst vakte den omtalte Mandes Opmærksomhed; han forærede ham Bogen og lærte ham selv at læse. Det var om Natten, efterat have arbejdet hele Dagen paa Skræderbordet, at han saaledes søgte at uddanne sig. I Aaret 1824 blev han Svend og reiste til Syd-Carolina, hvor han arbejdede i to Aar. Her forlovede han sig; men hans Njærstes Familie modsatte sig Forbindelsen paa Grund af Johnsons Ungdom og Uformuenhed. Han vendte tilbage til sin Fødeby, som han atter forlod i September 1826 for at søge sin Lykke i de vestlige Stater, og han medtog sin gamle Moder, hvem han maatte ernære. Han bosatte sig i Greenville i Tennessee, hvor han fandt et rigeligt Udkomme ved sin Profession, og her blev han lidt efter lidt ved sin Flid, sin sunde Fornuft og sin hæderlige Charakter agtet i en meget vid Kred. Han giftede sig snart, og medens han hidtil ikke var kommen videre, end til at kunne læse en Bog, var det hans Kone, der nu lærte ham at skrive og regne. Det første Bevis, han modtog paa sine Medborgeres Tillid, var Posten som Naadmand i Greenville. Senere blev han udnævnt til Borgemeister, hvilken Stilling han indtog i tre Aar; i 1837 blev han valgt til Medlem af Tennessees lovgivende Forsamling, og i 1843 blev han sendt til Congressen, hvor han, gjentagne Gange valgt, indtog sit Sæde lige til 1853. I Congressen forsvarede han ivrigt Lovforslaget angaaende Texas' Incorporation, Soldattjenesten af 1846 og Folkskrigspolitik. I Aaret 1853 blev han udnævnt til Gouverneur i Tennessee efter en meget heftig Valgkamp, og i Aaret 1855 blev han gjenvalgt. Modt hans Modstandere ogsaa ved denne Leilighed gjorde Alt, hvad der stod i deres Magt, for at forhindre hans Valg. Efter at han for anden Gang havde været Gouverneur, blev han valgt til Medlem af Senaten i Washington. Det er umuligt, at en Mand kan saa gradvist, taalmodigt og mærkeligt svinge sig i Veiret i et Land, hvor Concurrencen til de politiske Poster er større end noget andet Sted, uden at være i Besiddelse af ualmindelige Egener. Johnson hørte først til det demokratistiske Parti, til det Parti, ved hvis Bistand Syden saa længe havde hævet sin uberettigede Overlegenhed i Unionen, og hans Stat, Tennessee, er en af disse Grændsestater, hvor mægtige Slave-Interesser gjorde sig gjældende. Syden havde haabet at bevare Tennessee til at gaade ind i Conføderationen; men modt Johnson var en gammel Demokraat, vilde han dog ikke svigte Unionens Sag og bidrog, efterat Lincoln havde udnævnt ham til Militairgouverneur, ved sin energiske Optræden til at fastholde denne Stat ved det store Fædreland. Det er derfor ikke at undres over, at en Mand, der har befundet sig i en saadan Stilling, har paadrøget sig Separatisternes særlige Forbittrelse og er bleven stildret af dem med de forreste Farver.

Ved Præsidentvalget forrige Aar blev han udnævnt til Vicepræsident, og da han efter Lincolns Død overensstemmende med Forsætningen afløste ham som Præsident, betonede han meget stærkt i den Tale, han holdt efter at have afsluttet Eiden, at det vilde være Formålet for hans Bestræbelser, at forbedre de fattige Samsundsclassers Kaar. En Correspondent fra New-York skriver til „Times“, at det Lidet, der vides om Johnson som Politiker og Statsmand, ikke er meget beroligende. Medens Lincoln var klog, taalmodig og forsonlig, er Johnson, forsaavidt man kan dømme af hans Taler før og under Krigen, heftig og uforsømlig. Han er ogsaa en varm, for ikke at sige en stivfundet Forvarer af „Monroe Doctrinet“, og derfor ikke saa godt fliket som Lincoln og Newark til at behandle det kildne Spørgsmaal om de Franskes Nærvarelse i Mexico eller om Oprettelsen af et Monarchi paa det nordamerikanske Fastland. Men Udøvelsen af Magten og Bevidstheden om det dermed forbundne Ansvar vil maaskee snart afløse de skarpe Sider af Andrew Johnsons Ansuelser og Charakter. „Denne Demokratiets fuldblodige Søn,“ siger Forcade, „vil sikkert betænke sig paa at forbynde sin Værelse ved at følge en brutal Politik, der vilde gøre ham til Lincolns uærbidige Efterfølger. Hvor store en Præsidents Prærogativer i de nordamerikanske Fristater desuden end ere, maa denne højeste Dyrigheds person dog altid lytte til sit Cabinet, ligesom han controlleres af Kamrene. Unionen er i de sidste Aar lykkeligt gaaet ud af saamange tunge Prøvelser, at man tør haabe, at Magtens Overgivelse i en anden Mandes Haand ikke skal gribe forstyrrende ind i Begivenhedernes hel-

lige Udvikling“. At dømme efter det Svar, som den nye Præsident gav den engelske Gesandt, Sir Frederik Bruce, da han overrakte sine Creditiver, vil dette Haab gaade i Opfyldelse. Præsidentens Tale ved denne Leilighed vidnede om en klar Opfattelse af de politiske Forhold og var holdt i det mest forsonlige Sprog. Om han vil optræde ligesaa forsonlig ligeoverfor de overvundne Fjender er endnu uvisst. Men hvis han gaaer andertledes frem, hvis han betragter Sydens skjæftede, fjendtlige overvundne Besatning som Fjender, der skulle have deres velfortjente Straf, og ikke som Borgere, der ved Mildhed skulle gjenvindes for Unionen, vil han neppe befrie sit Fædreland for en langvarig Guerillakrigs Kæmpelse, medens han selv med den størst mulige Hensynsfuldhed vil have mangfoldige Vanstigeligheder at bekæmpe, førend Congressen atter over sin lidligere Myndighed i alle de Stater, hvoraf Unionen bestod, samtids med at en særlig Localregering fikker enhver enkelt Stat den i Forsætningen hjemlede Uafhængighed.

J. G. M.

I London, ved Efterretningen om Lincolns Mord.

Da den amerikanske Krig udbrød, og man antog, at det var Civilisation ligeoverfor Barbari, der stredes om Herredømmet, at det ubelukkende var Spørgsmaalet om Slaveriet, der havde fremkaldt den Krig, som efterhaanden antog saa uhyre Dimensioner, maatte naturligtvis Engländerne fremfor Alle være paa Nordstaternes Side. Men, da man kom under Veir med, at mange andre Marsjager vare medvirkende; da Englands Handel led saa betydelige Skaar, og Arbejdslosheden i Bomuldsdistricterne indfandt sig; da Nordstaternes Svømme endelig oversteg alle tilladelige Grændser, medens deres Vaadenlykke stod i omvendt Forhold dertil, helbede Engländernes Sympathi for en stor Deel til den modsatte Side, saameget mere, som det altid maa tilfælde Føllessen af see et mindre Folk udslette en betydelig Kraft og Energi, og med Held kæmpe mod Overmagten. Forholdet blev mere og mere spændt mellem Nordstaterne og England; dette Land vilde ikke betragte Sydstatene som ligefremme Oprørere, men anerkjendte dem som krigsførende Magt og negtede derfor ikke deres Krigsskibe — som Nordstaterne kaldte Svøvere — at løbe ind i sine Havne, og i England byggedes foruden „Alabama“, der blev en sand Svøve for Nordens Handelskibe, tillige de noksom bekjendte Blotadedydere, for hvem ingen Havn blev lukket, og der lige for Råsen af de mindre hurtigsejlede nordamerikanske Drlogsmænd bragte Syden allehaande Tilsvær.

Efterhaanden, som Nordens Vaaben vare heldigere, og Krigen syntes at nærme sig sin Ende, maaskee ogsaa foranlediget ved Trudselne om Angrebet paa Canada, bleve Engländerne noget mildere stemte mod Norden, og de kunde ikke Andet end beundre Lincolns Dygtighed og hans Naadehold i Seirens Dieblif. Saa kom Efterretningen om hans affyrelige Mord, netop da han var paa Pfkens Linde. Hvad Under da, at Engländerne, der i sig selv havde været et loyalt Folk og seet op til deres Hærfør med den dybeste Ærbødighed, i allerhøjeste Grad bleve slauede af denne Skændfælsdaad, denne raue Voldshandling! Som en Løbeild spredtes Nyheden i den store Stad; den gik fra Mund til Mund; Mænd, Kvinder og Børn sloges formelig om at faae et Exemplar af det Blad, der bragte Efterretningen, og i Hundrethusindvis affattes Aviserne, saa hurtigt, som Pressen kunde faae dem trykt, og de kunde uddeles til de begjerligt ventende Dreng.

Storsyrst Nikolaus' Ligfærd i Nizza.

Endnu engang føre vi vore Læsere hen til det Sted, der indtil for saa Dage siden var Vidne til den Sorg, som i fuldt Maal har rammet den russiske Keiserstamme og den danske Kongefamilie, idet vi benytte et Par Tegninger, som fra Nizza ere sendte vore franske Colleger. Det har været Op-gaven paa den ene at fremstille det Leie af Blomster og Grønt, som kjærlige Hænder havde redet for Storsyrst Niko-laus' affjælede Legeme, inden det skulde indsluttes af de fire snevære Vægge. Paa den anden gjengives Ligtogets Ankomst til det russiske Capel i Nizza.

I Villa Vermond laa den Afdøde, hvilende paa en Kjælseng, og efter russisk Skik kunde enhver, der endnu engang vilde kaste et Blik paa Cærens Forskjøndte, træde derind; men Ingen vandrede den tause Gang forbi ham, uden som Tegn paa sin Medfølelse at lægge Bouletter af hvide Roser paa Vaaren eller paa Gulvet foran den. En Dredevagt, hvori ogsaa Matroser fra Fregatten „Alexander Newski“ beeltog, forrettede tilligemed tvende Særgemarskalker Tjeneste, medens en Pope læste Bønner over den Afdøde, og den øvrige russiske Geistlighed sang en gribende Messe. Hele Ceremonien udmærkede sig ved sin Simpelt.

Den 26de April Kl. 6 om Eftermiddagen forlod den keiserlige Særgeske Villa Vermond. I alle de Gader, gjen-nem hvilke det store og pragtfulde Tog kom, var der en

haya opstillet Soldater af den franske Keisergarde. Særges-høitideligheden forrettedes i det russiske Capel, der ikke kunde rumme de i Nizza sig opholdende Landsmænd og andre Frem-me; her forblev Liget indtil den 28de, da det bragtes om-bord i „Alexander Newski“. Den Escadrille, som følger Storsyrstens Lig, har Dagen derpaa lettet Anker fra Villa-franca, under Ledelse af tvende franske Skibe. Paa Veien til det sidste Hvilested i St. Petersburg vil Ligfærden be-røre Danmark, og de Minutstod, der fra Rjeborg blive ud-sendt imod det paa halv Stang vaiende Keiserflag, ville tone som en Gjenlyd fra vort Fædreland om, at heller ikke dette er blevet uberørt af den Sorg, der er overgaaet det Kongehuus.

En Badereise.

(Af Carl Bernhardt.)

Paa et nærsomt Strog — som det hedder i Adressavis-stilen — og paa Hjernet af to temmelig stærkt befærede Gader ligger et Huus, som i tre Generationer har tilhørt den samme Familie. Bedstefaderen kjøbte det og etablerede en Høsekræm-handel i Kjøbenhavn, hans Søn fortsatte Handelen og Søne-sønien af den første Grydverer — som det vilde hedde, hvis Taler var om et Stamhuus — var den nuværende Besidder, der havde udbudet den i en betydelig Grad. Det var en dyb Kjølder, en af disse underjordiske Gulere, hvori omtrent en Sjettedeel af Hovedstadens Indbyggere maa finde sig i at føre en troglodytisk Tilværelse i Halvmørke og Fugtighed, i usund Luft fra de stællede Opfyldninger, hvoraf Grunden bestaaer, og i Selskab med Røtter, som underminere den løse Bund. Men i denne Kjølder, bag denne snevære Diff var der alligevel i Aarenes Løb tjent gode Penge, Eierne havde samlet en Formue, der bestandig var voxet, og den nuværende Besidder blev almindelig anset for en meget holden Mand.

Han havde ogsaa en ganske usædvanlig Møring, Boutiksbøren stod ikke fra Morgen til Aften og Folk betænkte sig ikke paa at stige ned i Afsgrunden, for de virkelig gode Vares og især for den gode Behandlings Skyld. Den unge Høsekræm-mer, som nemlig var en ret kjon Mand af Urbortes og dertil imellem tyve og tredive Aar, rig og ugift, havde forlæst at gribe sine Kunder lige i Hjertet. Der kom ikke en Svipige med Hat paa i hans Boutique, som ikke blev kaldt Frøken, ikke en Skjelling, som ikke blev kaldt lille Madam, ikke en Borger-kone, som ikke blev tituleret Frue, og saa hun kun lidt pynte-lig ud hed det strax min Naadige. En honnet Ambition er, som bekendt, en af Nationens mest fremtrædende Egenskaber, og Ingen vil undres over at Boutikken altid var fuld af Kunder.

Blandt disse var ogsaa den smukke Kammerpige hos Grevens ligeoverfor. Hun var virkelig usædvanlig kjon, og saae sin og elegant ud i Comtesens aflagte Pjant, og Høsekræmmeren blev ikke ligegyldig ved denne „Frøkens“ hyppige Komme i hans Boutique. Det grevelige Huus drev nemlig ikke nogen Handel en gros, det var kun et Par Lod Garn ad Gangen, omtrent hvad der kunde gaade til for at stoppe den gamle og den unge Greves Sokker. Men Valget af Garnet var efterhaanden blevet vansteligere og Handelen langvarigere, eftersom det var gaaet op for Høsekræmmeren, at den smukke Emilie ikke var ganske ligegyldig ved den unge Mand's smægtende Zietast og tilsviufede Complimenter. Dette var især i den sidste Tid blevet ham klart, ja han troede endog, at han kunde tilskrive en vis Sørgmodighed, der var udbredt over hendes Væsen, og Bleggheden paa hendes Kinder en Føl-else, som hun havde vanstelig ved at bekæmpe, ligesom han.

Kjærligheden udbiller sig eens, enten den opstaaer paa første Sal eller i Kjølderens har den overalt de samme Symptomter og kendes paa de samme Mærker. Høsekræmmeren tog omsider Mod til sig; under Handelen om en Ultrøse, som Emilie havde stillet sin Haand ind i, gik han ind i Trøien den modsatte Dei, greb hendes Haand i sin og bad om han maatte beholde hvad han havde. Og nu vil jeg mene, at han havde taget Lidet til sit Frieri ligesaa godt iagt, som den Cavalleer, der frier til sin Skjønne bag et halvtilstruft Gardin i en Balsal, og midt under en Cotillon.

Emilie blev naturligtvis forlegen, hun rødmede og stam-mede — men inden Handelen var afsluttet, havde den lykkelige Høsekræmmer erholdt Tilladelse til at aflægge Besøg hos sin smukke Gjenboerke, for at blive forestillet for den grevelige Familie; thi det skyldte hun sit Hærfab, da den gamle Greve altid havde været god imod hende, og Grevinden altid havde været hende en moderlig Veninde og Comtesessen havde bæret hende med sin uindskrænkede Fortrolighed. Om den unge Greve talde hun ikke, men hvorfor skulde han ikke ogsaa have viist hende samme Godhed, som den øvrige Familie. Det var Greveligt fra Først til Sidst, og den forefattede Hæn-delsmand, som ogsaa besad sin Portion af honnet Ambition, havde Intet imod at hans Giffede tilstod sin Uafhængighed af saa fornemme Fjok.

Grevens tog vel imod den formuende Veiler, og gav sin Betsignelse til den forestaaende Vgtesforening. Fortrovelsen blev declareret og Brylluppet bestemt til om en Maanedstid,